Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостьвах на провінциї:

на цїлий рік	зр.	2·40
на пів року	„	1·20
на чверть року	„	—·60
місячно . .	„	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік	зр.	5·40
на пів року	„	2·70
на чверть року	„	1·35
місячно . .	„	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Початок поділу Хіни.

В справах заграничної німецкої політики а специяльно в хіньскій справі, завсігди дуже добре поінформований берлиньский „Tageblatt“ подає під датою дня 5 с. м. дуже інтересну і важну для Европи, а для нас поучаючу слідуючу допись з Петербурга:

Саме серед політично мертвої пори, підчас Великодних сьвят в Росиї залунала вість о росийско-анґлійскім порозуміню в хіньскій справі — а залунала зовсім несподівано, бо переговори межи ґр. Муравєвом а тутешним британьским амбасадором так проволікали ся, що мені ще ві второк перед великодними сьвятами в міністерстві справ заграничних сказали як річ певну, що може минути ще кілька неділь, заким прийде до порозуміня. Ну, а тепер оно вже довершеним фактом і незадовго мабуть буде оголошений дословний зміст сего передовсім в засаді вельми важного договору. Але передовсім одно єсть певною річию: засаду „отвертих дверий“ кинено межи старі доробайла, де она вже давно належала, а дипльоматична мова, котра має богато пустих слів і заедно старала ся добирати цьвітисті але пусті слова, щоби ними заслонити історичну подію великої всхідно-азийскої траґедиї, стала з огляду на Хіну о одно таке пусте слово біднійшою. Анґлія і Росия замкнули двері, значить ся, обмежили свій круг інтересів; було би отже справедливо, коли би й другі держави, що інтересують ся хіньскою спадщиною пішли за сим приміром та не надумуючись, захопили ще то, що дасть ся захопити.

Дивно то виглядає, то правда, що в часі, коли цілий сьвіт заявляє ся за миром, приступає ся без ніякого сорому до поділу спорохнавілої величезної держави, котра має 400 міліонів душ; але то єсть лиш доказом, що пусті утопійні бесїди не дадуть ся погодити з річевою вартостию земских справ. Кожда з держав, котрі беруть участь у всхідно-азийскій акциї, мусить видїти ясно, що поділ Хіни криє в собі множество зародків до будучих кровавих подій і воєнних конфліктів. Скорше чи пізнійше жовта раса розвине ся культурно так далеко, що прийде до почутя своєї сили і стрясе з себе то пановане чужинців, котре лише що тепер зачинає ся. Але теперішности годі займати ся тим, що аж колись ще настане; нехай поділ всхідно-азийского велита пізнійше доводить і до не знати як тяжких конфліктів — Росия і Анґлія розпочали той поділ і не можуть ждати того, щоби Німеччина і Франция принесли свої інтереси в жертві інтересам тих, що розпочали теперішну акцию.

З теперішного порозуміня Анґлія буде мабуть мати більші користи як Росия. Коли велика Британія уступає нині до долини ріки Янґ-це, то треба зважити, що еї найбільший вплив по правді не переходив поза єї сторони, значить ся не переходив поза цілу полудневу Хіну. До чого Анґлія тепер стремить, єсть річ зовсім ясна. Она хоче сполучити зелїзницями полудневу Хіну з Бірмою та Індиєю в одну величезну азийску державу — від Бомбаю аж до Кантону і Шанґаю перетиналоби то нове сполучене зелїзниць велику британьско-азийску державу і забезпечило би Анґлії як найбільші користи з торговлї.

Отже для Анґлії мусить бути річ як найбільшої ваги, щоби она при виконуваню сего величаньского пляну забезпечила ся від всякого спротивленя зі сторони Росиї. Тому то розпочали ся переговори, при котрих наконець Анґлія відступила зовсім росийскому впливови північну Хіну аж по великий хіньский мур, а за то казала собі заґарантувати свободу акциї в полудневій Хіні. При тім відступила Анґлія Росиї фактично лиш то, що не могло ніколи мати для Анґлії ніякої вартости і що і без того перейшло вже давно під вплив Росиї.

Та й яку користь могла би мати Анґлія з будови зелїзниць в Манджуриї, котрі зробили би сей край доступнійшим для поступу Росиян ідучих з півночи? Але тепер питане, чи Анґлія відступила Росиї лиш то, що Росия і без того вже давно мала? Тому якось не хоче ся вірити. За саму Манджурию та за пусту Монґолію ледви чи була би Росия відступила Анґлії в Полудневій Хіні повну свободу діланя, руйнуючу всі тамошні інтереси Франциї.

Що міністер Вітте залицяє ся до анґлійских кругів фінансових в цїли зреалізованя важного уміщеня фондів в Анґлії і притягненя анґлійских капіталів до промислових предприємств в Росиї, то єсть факт; але то ще не рівноважить тих успіхів, які має Анґлія з уго-

В БОРІ.

(З польского — Адольфа Дигасиньского.)

(Дальше).

V.

Певні злодії і загадочний чоловік.

Уявім собі ясну, спокійну і холодну жовтневу ніч. Звізди ясніли на темнім небозводі а із за лїса виступала ярко кровава луна місячного круга, кидаючи поволи на землю проміне блїдого сьвітла. На краю лїса перекрадав ся тоді тихо якийсь чоловік, часами задержував ся і немов слїдив, розглядав положене, чи може прислухував ся голосам псів, які доносили ся сюди з далеких сіл. Три або чотири корчі, широко розрослі, стояли недалеко від лїса, якби висунули ся з бору і ішли в поле. В один такий корч всунув ся той чоловік, присів в тім шатрі так неслїдно, що навіть дуже вправне око могло єго взяти з близька за кусник польного ґрапіту. Зараз коло єго ніг притулив ся тихонько досить довгий пес, на коротких ногах, немов би сотворений до повзаня. Чи то Костух з Звийком вийшли на лови? А може!.... Люди оповідали о нім, що в зимі на такій засідці брав на себе білу плахту, а пса також звичайно одівав в білу шмату.

Коли так той чоловік з псом причаїв ся, недалеко від него вийшов осторожно з лїса високий хлоп; повів по поли оком, а відтак видав з себе голос цїлком подібний до крику сови. Пес дрогнув в корчи, але не рушив ся з місця, лиш глухо воркнув, придавлюючи голос в глубині груди. Чоловік в корчи притиснув пса до землї, приказуючи єму видко в той спосіб мовчане.

По якімсь часї показав ся під лїсом другий хлоп. Знов залунало по лїсі гукане сови. Зібрало ся пятьох людий; ті, що прийшли пізнїйше, окружили того, що появив ся перший і тепер щось поясняв своїм товаришам. Хоч шепіт під лїсом був придавлений, невиразний, однакож чоловік, причаєний в корчи чув більше менше таку розмову:

— Конечно з вами пійду, Собку — упирав ся один. — І Янкля возьмемо з собою.... Буде нам вартувати перед стайнею і він то добре зробить.... Ви справите ся з старим, що пильнує коний. Не буде кричати, як забемо єму рот шматою.... А як нї, то....

І показав рукою на горло, а відтак ще додав:

— Ніхто тут лїпше від мене не знає тих коний; не дармо служив я дванайцять недїль на Орловій Воли; знаю, як підійти....

— Ну, то скорше! Майхар і Янкель зі мною на Волю, а Княнка і Горлач махнуть по ті солтисові дерешї до Жабич!.... Звивати ся скоро, щоби за кількайцять отченашів бути під лїсом!.... Фляшку з горівкою, торбу з хлїбом і сало лишаю під дубом — говорив чоловік, що як видко був провідником виправи.

— Хто не верне, не буде пити — сказав весело Майхер.

— Може нап'є ся, але води в кримінали— сказав Собко.

Кождий здогадає ся, що то Ґузик узброював виправу з своїми товаришами.

Чоловік в корчи анї не дрогнув, а саме в тій хвили з лїса вибіг просто під сьвітло місяця заяць; задержав ся на межі і виразно зарисував ся в просторі; певне почув шелест, бо підскакуючи побіг в поле і небавом щез в віддали. Чатуючий добре видів заяця, міг стрілити і убити єго, коли вийшов на лови, але він видко волїв вартувати грубшої зьвірини, Собка Ґузика.

Тихо розбіґли ся злодії і ярами, а кождий иншою дорогою, пустили ся до села. Аж тепер зачаєний чоловік порушив ся в корчах, встав на рівні ноги, поглянув довкола і послухав. Викрутив з рушниці оба набої заячого шрота і набив грубими сїканцями, як на дики; відтак добув два пістолети, відвів курки, познимав старі капслї і позакладав нові. Вкінци взяв пса за карк і всадив єго до мисливскої торби. Поробивши такі приготовленя, той загадочний чоловік перевісив рушницю через плече і пішов з незвичайною осторожностию, так, якби не хотів лишити по собі ніякого слїду на траві або піску. Вкінци підійшов до розлогого дуба, виліз на него з незвичайною зручностию і сїв на грубім конарі, так, що при сьвітлї місяця міг звідси видіти всьо довкола себе.

Заволоділа торжественна тишина, лиш часом пробуджений птах десь затріпотав ся, або писнув; псови, виглядаючому з торби і спокійному як дитина, полискували очи, обер-

ди з Хіною. Тому то розійшла ся чутка, котра має богато імовірности за собою, що Анґлія в тайнім параґрафі угоди в Росиєю лишила Росиї свобідну руку в Кореї — що було би для Росиї очевидно дуже великої ваги. — Франциї зробили знов вбитка і она стала богатша о один недобрий досьвід зі славною росийскою дружбою. Коли би потвердило ся, що Анґлія на полудне від Янґ-це може робити що хоче, то Франция може своїм експанзивним плянам в полудневій Хіні засьпівати вічну память; она лишить ся прикованою до Тонкіну та могла би ще хиба в Сіямі пошукати собі відшкодованя, розуміє ся, коли би Анґлія на то позволила. Здає ся, що короткозорість і легкодушність французских мужів державних супротив росийско-французкої комбінациї політичної і єї наслідків не знає границь.

Новинки.

Львів дня 11-го мая 1899.

— **Важне рішенє в справі плат за треби** видав трибунал адміністрацийний перед кількома днями, а то з такої нагоди. Парох церкви сьв. Петра і Павла у Відни порахував одному підприємцеви похоронному трохи за солоно за свій труд на похороні, бо 73 зр. 25 кр. більше, як належало ся після постанов патенту. Фірма заплатила вправді належитість, якої жадав парох Ґребль. але рівночасно пізвала его до віденьского маґістрату і той присудив, щоби сьвященик звернув підприємцеви тую суму 73 зр. 25 кр. Сьвященик вніс рекурс до намістництва, та намістництво рекурс відкинуло. Тоді сьвященик зарекурсував до міністерства, а міністерство признало маґістрат некомпетентним і знесло засуд маґістрату. Тоді знов підприємство похоронне зробило рекурс до трибуналу адміністрацийного, а той орік, що маґістрат був компетентним до сего orеченя, а тим самим признав трибунал адміністрацийний в засаді компетенцию властий політичних в справі оплати за треби.

— **Стипендиї.** На представлене Інститута Ставропигійского у Львові надало ц. к. Намістництво опорожнені стипендиї з фундациї ім. Каролини Глинецкої в квоті річних 120 зр. Сильвестрови Пелехови слухачеви III. року і Стеф. Гладишевскому слухачеви I. року прав на львівскім університеті та Мих. Хилякови слухачеви III. року прав на університеті у Відни.

— **Тяжкий удар** постиг посла Барвіньского і его родину. Перед полуднем 9. мая помер найстарший его син, Володимир, концепієнт Намістництва, в 28. році житя, на грудну недугу. Покійний, по скінченю прав, вступив до адміністрацийної служби, хоч здоровлє его від давна не було дуже кріпке. Щасливий случай хотів, що Володимира перенесено небавом зі Львова до староства в Мерані, де були услівя до поправи здоровля. Тількож тяжка праця урядова підорвала хитке здоровлє покійного ще більше. По якімсь часї перенїс ся Володимир до міністерства просьвіти у Відни, щоб бодай хвилево бути близше батька. Тут служив він до лютого с. р., поки случайно не занепав на зрадливу інфлюенцу. Тяжко недужого перевіз батько до Львова, між родину, але хиба на те, щоби не дати ему спочати вічним сном на чужині. Від лютого покійний не виходив вже з хати. Всяка запопадливість родичів і заходи лікарів були даремні. Недуга змагалась, а вкінци забрала молоду, многонадійну жертву. Похорони Володимира відбудуть ся нині о годині 3, по полудни, з дому ч. 5. на Собіщанї.

— **Велике нещастє** лучило ся в хаті повітового ветеринаря в Тернополи. Помер там в 40 році житя Генрик Рор. повітовий ветеринар, на грудну недугу. В другій комнаті лежить на смертнім постели его 32-літна жінка. Пятеро дрібних діточок відвело тіло батька на кладовище і вернуло домів з тим пересьвідченем, що завтра неумолима смерть забере їм і неньку. Неодна сльоза заблищала на очах знакомих, що дивили ся на сї нещасливі діточки!

— **Анґлійско-галицке товариство нафтове** завязує ся в Льондонї з акцийним капіталом 7 мілїонів зр. в цїли закупна копалень нафтових в Східници і рафінерий нафти в Дрогобичи. Заряд мають вести віденьскі капіталісти.

— **Від п. Івана Михаса,** війта з Морозович під Самбором, одержуємо письмо, в котрім пише, що в напечатаній і розкиненій в Самбірщині відозві п. з.: „Радикальний війт“ нема нї слова правди і що він обжалував автора і підписаних ним на відозві селян в ц. к. суді. Впрочім підписані селяни не знають нї читати нї писати і самі заперечують свої підписи. Злобний автор відозви мав на цїли підорвати довірiє і повагу, яку здобув собі п. Михас в селї і повітї. Против найновійших громадских виборів внесли громадяни протест.

— **Наглою смертию** помер вчера о годині $5^1/_2$ по полудни властитель звісного у Львові бюра спедицийного і складу вугля перед тим при ул. Марийскій а тепер при ул. Академичній Кароль Тушиньский. Бл. п. Тушиньский пішов вчера около години 5-ої по полудни до голяря, де перечитав телеґраму адвоката Кратера, що по дефравдациї утїк до Америки, а тепер зателеґрафував звідтам до адв. дра Пльодера. Безличний зміст тої телеґрами незвичайно розгнївав п. Тушиньского, що належав до найбільших ворогів дефравданта Кратера. Коли вийшов від голяря, почув ся нагле слабим. отже зірвав на улици ковнїрик і крикнув: „Біжіть по лікаря, щоби менї кров пустив!“ Заки лїкар прибіг, Тушиньский упав на хідник коло дверий свого бюра при ул. Академічній і закінчив житє. Доктор сконстатував пораженє мозку.

— **Огнї.** Дня 8 с. м. вибух огонь в Грималові на передмістю Мазурівка і знищив чотири загороди селяньскі. Щастє, що вихор дув жаром на поле, бо инакше цїле місто за-для браку огневих приладів могло було піти з димом.

— **Щаслива!** В полудневій Джорджії в Америцї жиє одна 90-літна панї, котра діждала ся 310 потомків: дїтий, внуків, правнуків і праправнуків.

— **Цікаве товариство** істнувало на Угорщинї. Було оно завязане по всїм формам на статутах, мало свого директора, виділ, відбувало засїданя. Одного їм треба ему було: затвердженя судово-торговельними властями та введеня в житє нової назви: „Товариство злодіїв і розбишак“. — Се товариство складало ся з інтелїґентних людий до 30 років житя, сам директор д. Краткі числив всього-на-всього 25 лїт. Сї люди підроблювали ріжні торговельні папери, доходи ділили між себе і вели, як показало ся „паньске житє“; ріжнородні ласощі і шампан був у них на дневнім порядку.

— **Зі статистики самоубийств.** Число самоубийств в Прусах росте, бо коли в 1888 році було 9400 самоубийств, відповідне число в 1898 р. е. 11.014. В порівнаню зі зростом населеня не є оно ще так дуже велике, бо з 19·5 зросло на 20·6 на 100.000 мешканців. В міру числа населеня найбільше було самоубийств в 1897 р. в саскім королївстві, бо 31 на 100.000, наименше знов в Познаньщині, бо 7·6. Що до инших европейских

тав голову на всї сторони, і як здавало ся, привик вже до таких річий.

Минула майже година часу, коли роздав ся глухий тупіт в поли. Пес дрогнув, але видко не вільно ему було навіть в глубині груди воркнути, бо коли то зробив, стиснув ему его пан писок рукою, і пес утих, та лише неспокійно дрожав.

Під ліс підїхав чоловік на білім кони, що мав обвинений писок якимсь лахом, видко аби не ирзав голосно, копита коня рівнож обвязано шматами, певне тому, щоби не відтискали ся по дорозі і не лишали за собою ніяких слідів, чи може тому, аби не зрадити ся тупотом. Прибувший привязав коня до дерева і наслухував. Гнеть задуднїло знов глухо і появив ся инший їздець; гнав на краснім кони, що неспокійно кидав ся на право і на ліво і також так як і білий кінь мав завязаний писок і шмати на ногах. Злодії украли в Орловій Воли верхові конї панни Леонтини: Аталянту і Пироля.

— Де жид? — спитав Ґузик, що перший прибув на білім кони.

— Зараз прийде з тамтої сторони півперек лугів — шептав Майхер, вказуючи рукою напрям; а відтак додав: — Коби лише в Жабичах не схопили Горлача і Киянку.

— Говори здоров — сказав Ґузик. — Мусів би хиба з гарматою засїсти той, хто хотів би Горлача зловити... Трохи припізнять ся, бо їм хто може бороздить.

— Пст!... Вже їдуть! — сказав Майхер, напружаючи очи і уши.

І справді на двох дерешуватих кониках прибули вкінци дожидані злодії; мовчки зіскочили з коний і увязували до дерева свою добичу.

— Добрі гроші будуть за ті конї! Хороші зьвірята!... Біжать аж любо — говорив тихо Киянка, підходячи до Ґузика.

— Янкель возьме то всьо на свою руку — відповів ватажко. — Перешахрує де небудь на ярмарках, лише мусимо їх доставити ему чим скорше за ріку....

— Ну, Собку, треба чим борше щось перекусити і в ночи — сказав Горлач — щоби не оглянули ся і не пігнали за нами... Місяць так красно присьвічує.

— Нема чого так квапити ся, пождім на Янкля — сказав Ґузик.

— Чого ждати! Таж він трефної горівки не пє, а солонини також не пролигне — говорив знов Горлач.

— Вже іде, іде! — шептав Киянка, показуючи на якусь сїру тїнь, що скоро наближала ся.

— Свисніть ему для певности, аби не блудив — відозвав ся Ґузик.

І роздав ся по борі пронизуючий свист, повний якоїсь дивної грози. На той свист відповіджено коротким гавкненем, яке нераз видають з себе заспані пси.

— Напиймо ся — зашептав Ґузик.

Відтак підніс з землї фляшку, перехилив єї і хвильку пив. Відтак фляшка перейшла в руки Горлача; ватажко добув довгого ножа, урізав ним куснпк солонини і став єї заїдати з хлїбом.

— А що, всьо в порядку? — спитав Янкель, ставши посеред селян.

— Або що? Має не бути? — відповів байдужно Ґузик. — Коби ти лиш за конї гроші дав?... Коли повернеш?

— Ну, як то коли? Атже я тут рано мушу вже бути на ґрунтї... Якби мене не було, зараз всї сказали би, що Янкель злодій.

— Не то — відповів Ґузик. — Ти менї скажи коли вернеш з грішми?

Янкель почав тихо на пальцях числити і сказав:

— За два дни буду у вас в Забраньскій Буді!... В ночи з четверга на пятницю зложу вам гроші.

— Лише не цигань, любчику, памятай. Бо я би тебе за бороду на сосні повісив? — грозив провідник злодійскої шайки.

— А кількож ви, пане Собку, гадаєте, що за ті конї заплатять? Чи я знаю, за що продам? — оправдував ся Янкель.

— Як не випаде по сорок рублів до поділу на чотирох, то ані на очи менї не показуй ся; але добре сховай ся, бо я умію шукати! — сказав Ґузик рішучо.

— Ой, ой! Що то за говорене? Такий мудрий чоловік, а говорить Бог знає що... А для мене що буде? А дорога, а...

— Ну, ну, не крути, не мудруй!... За такі конї можна на сліпо дістати яких триста рублів, хоч би ти їх продавав в страху — перебив Янклеви Ґузик.

— Не баламутьте — вмішав ся Горлач.— В дорогу, бо вже великий час. Випити ту дрібку горівки, що лишила ся у фляшці і дальше марш!

Сказавши то приступив до фляшки, що стояла на землї коло ніг Ґузика, опертого о дерево; фляшка полискувала в сьвітлї місяця. Як раз коли Горлач похилив ся, гукнув поміж конарами поблизького дуба вистріл подібний до грома і страшенним відгомоном розсипав ся по глухім борі.

— Ой, ой, ой! — Завив жалібно Горлач, опускаючи на землю лише що підняту фляшку.

В тій самій хвили і Собко Ґузик скорчив ся якось і похилив ся до землї, а хоч не видав з себе голосу, то знати було по его тріпаню руками, що дістав постріл.

Прочі три злодії скаменїли з переляку. Перший Киянка кинув ся до Горлача несучи ему поміч і пробовав довести его до коний. Також Янкель і Майхер пірвали знов Ґузика і спішно почали з ним утїкати в ліс.

країв, то найбільше є самоубийств в кн. Монако: 33·2 на 100.000 мешканців, відтак в Данії 25, у Франциї 23·7, в Швайцариї 22·4, в Бельгії 13·0, в Іспаниї лише 1·6, а в Босні з Герцоговиною 1·5. Що-до самоубийств між мужчинами і жінками, то найбільше самоубийниць є в Японії 61·6 на 100 самоубийців, в кн. Монако 50, найменше в Швайцариї, бо 13·2. Що-до часу, то найбільше припадає самоубийств на червень, найменше на грудень. Инші місяці занимають таке місце в статистиці самоубийств, що число росте від грудня до червня, а від червня до грудня меншає.

— **Медвідь поборов.** Звичайненький собі італіяньский медвідь поборов Сполучені держави, що стали спільними на водах і на суши сьвіта. Податкові власти Сполучених держав дізнали ся, що два Італіянці ходять по краю з двома медведями, показуючи штуки, і то без позволеня і без оплачена 10 доляр в военного податку. Італіянці переходили з одного місця на друге і тяжко їх було імити, аж вкінци здибано одного в Толедо і взято ся стягнути від него податок, або забрати медведя. Колектор з кількома помічниками зажадав від Італіянця оплати податку, але Італіянець відказав ся від заплати, а коли забирали єму медведя, він промовив якесь незрозуміле слово і в тій хвили медвідь кинув ся на одного з колекторів, сперевертав єго трохи і подер на нім убране. Перед таким „довжником" колектори повтікали і латають убране і кости…

Штука, наука і література.

— **„Дзвінок"** ч. 9 містить в собі: „На чужій стороні", оповідане І. Спілки (дальше). Се оповідане з пережитого у подорожних і житя у північній Америці, цікаве і поучаюче своїм богатим змістом і ясностию вислову. — Дальше ідуть „Учені розмови Николця з татком" Остапа Макарушки. Є се докінчене популярної розвідки про жите і діяльність Івана Франка. „Час" вірш Віри Лебедової, не визначає ся нічим, як хиба доброю формою. Вкінци з казок братів Ґріммів „Два брати" (дальше) в перекладі Остапа Макарушки. Число украшене гарною ілюстрацією „З весною!", що представляє дівчинку збираючу ягоди в лісі.

Конкурс.

I. Виділ Руского Товариства педаґоґічного у Львові (Народний Дім) засновує з днем 1. вересня 1899 виховавчий інститут для дівчат у Львові і пошукує *настоятельки до веденя тогож інститута*. Услівя: має нею бути укваліфікована учителька з іспитом до шкіл народних і виділових (можливе доповнене іспиту до шкіл виділових в протягу року, особа літ 20—40, рускої народности і руского обряду. Обовязки: релігійно-моральне веденe дівчат, надзір домовий, контроля над наукою (удїлюваною осібними учительками) і одвічальність за веденe інститута перед комітетом. За те жертвує Виділ: відповідне помешканe, цїле удержанe і 200 зр. річно. Можливі окремо ремуноровані лекциї в рускій приватній школі виділовій у Львові. Близшої інформациї удїлить голова Товариства п. директор Харкевич. Речинець до 1. червня 1899 р.

II. Комітет інститута Руского Товариства педаґоґічного для дівчат під покровом сьв. О. Николая у Львові пошукує *господині до заряду домом і кухнею*. Услівя: вік 30 до 45 літ, нагляд над порядком домовим і над кухнею; за те: цїле удержанe, мешканe і до 10 зр. місячно. Близшої інформациї удїлить член комітету п. Кость Паньківский ул. Театральна 19 у Львові. Речинець до 1 червня 1899.

Телеґрами.

Відень 11 мая. Зачувати, що переговори міністрів в справі австро-угорскої угоди в Будапешті позістали поки що без успіху. Переговори ті мають вести ся дальше у Відни.

Льондон 11 мая. Заперечують вість, мов би президент Сполучених Держав Мек Кінлї тяжко занедужав.

Преторія 11 мая. Обі палати народної ради радили вчера на тайнім засіданю над депешами, які наспіли з Льондону а котрі мають бути дуже важні.

Рим 11 мая. Зачувати, що ліста нового кабінету вже готова; президию і теку справ внутрішних має обняти Пеллю, справи заграничні Вісконті Веноста, а міністром скарбу має стати Саляндра.

Льондон 11 мая. Рада ґабінетова під проводом Сельсберіґо ухвалила безусловно удержати в силі жаданя Чемберлена поставлені трансвальскому правительству.

Господарство, промисл і торговля.

Курс львівский.

Дня 10-го мая 1899.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	385·—	395·—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	288·50	291·50
Акциї гарбарні Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	258·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96·50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·20	110·90
Банку гіпот. 4½%	100·00	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	—·—	—·—
4% листи застав. Банку краєв.	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	97·50	98·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	97·50	98.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	95·90	96·60
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·20	98·90
Облїґи ком. Банку кр. 4% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·—	97·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·40	95·10
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·75	28·—
Міста Станиславова	53·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	20·30	20·90
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	11·25	11·75
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	28·—	—·—
Базиліка (Курс віденьский)	6·90	7·15
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·64	5·74
Рубель наперовий	1·27	1·28
100 марок німецких	58·80	59·15
Доляр америк.	2·40	2·50

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

Але небавом роздав ся за ними другий вистріл; чути було, як кульки свистали по листях, як колиб великий град падав з неба. Коні, що вже й так неспокійно стояли при деревах на припоні, урвали ся і розбігли по полях. Тимчасом чоловік на дереві мовчки набив знов свою рушницю.

— Попарили нас — ворчав Майхер, несучи спільно з Янклем постріленого Гузика.

— Ой знаю я, знаю, хто мене так спарив — зойчав ватажко злодіїв.

Тепер той загадочний чоловік зліз з дуба легко і зручно як вивірка, освободив з торби пса і держачи на поготівли набите оружиe, пустив ся в противну сторону як злодії. Ішов якось незвичайно, колесами, немов би хотів затерти на росі свої сліди; виходив на стежку, пускав ся в гущавину і нараз знов зміняв дорогу ідучи немов межею в поле.

VI.

Наслідки нічних стрілів і здогади Марка Зазулї.

Рано того дня коло двора в Орловій Волі був величезний рух і біганина; бо найдено в стайни старого конюшого напів живого, був сильно звязаний, а уста мав випхані конопляним клочем. Вість дійшла зараз до панни Леонтини. Цїла служба розбігла ся на всї сторони; всї щось робили, бо кождий щиро хотів зробити прислугу загально любленій дівчині. Напряму, куди щезли злодії якось нїхто не умів найти; утікли певне до ліса, але ліс окружав село з усіх сторін.

Сама Леонтина сїла на коня і в товаристві пса Ясмина пігнала в ліс; она одна була на добрій дорозі, на злодійскім шляху. Гнала лісом підганяючи тростиною коня. Нараз Ясмин задержав ся на дорозі, приглядав ся уважно якимсь червоним пятнам на траві, обнюхував їх і почав уїдати. Леонтина здержала коня, візвала пса до себе, але коли Ясмин не вказував звичайного послуху, під'їхала і побачила на земли сліди крови. Тяжко було догадати ся, що то людска кров; однако панна Строномирска їхала в ліс за тим червоним слідом; Ясмин все єї попереджав і зраджував велику охоту пустити ся наперед біґем. Кров полискувала серед роси на зеленій траві, на мохах.

— Може бути, що в ночи ранена серна, або яка инша зьвірина перебігла туди — погадала Леонтина, а украдені коні непокоїли єї, однако пустила ся в гущавину за кровавими пятнами. Ясмин гнав наперед і лиш деколи відвертав голову і дивив ся розумними очима на свою паню.

Вкінци дістали ся в таку непроходиму гущавину, що на кони майже не можна було дальше передирати ся. Тут Ясмин грубим голосом почав гавкати і пігнав в ліс. Леонтина завернула в ту сторону і побачила утікаючого чоловіка, котрого доганяв пес. Дармо панна Строномирска кликала Ясмина, гадаючи, що утікаючий єсть звичайним лїсним злодієм, пес дігнав єго і скажено кинув ся на него. Дрожачи зі страху Киянка — бо то він був — упав на землю, між тим як Ясмин торгав єго зубами. Леонтина, аби боронити лежачого, мусїла злїзти з коня і полишити єго під деревом, а коли наближила ся до місця борби, лежачий поглянув на неї молячим поглядом, не могучи слова сказати так був заляканий. Дівчина зараз замітила, що руки, лице і цїла одіж селянина були закровавлені; як блискавка перейшла через єї голову гадка, що той чоловік міг бути Костухом, о котрім тілько разів чула від стрільця Марка Зазулї.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).